

Arrest

nr. 86 066 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 30 augustus 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Kathleen DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 9 augustus 2011 een derde asielaanvraag ingediend. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 30 augustus 2011 een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 07.04.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België: hem op 25.09.2009 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18.12.2009 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 06.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op

14.06.2011 een beslissing werd genomen tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; betrokkene op 09.08.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een brief van zijn advocaat alsook een geschreven klacht van zijn vrouw voorlegt; er dient te worden opgemerkt dat dergelijk documenten een gesolliciteerd karakter hebben; betrokkene een attest van de politie voorlegt dat de klacht in behandeling is en dat betrokkene bewijzen moet voorleggen; betrokkene met dergelijk document niet in staat is een vervolging zoals voorzien in de Conventie van Geneve aan te tonen; betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart, een kopie van de Pakistan Rangers alsook een kopie van een proces verbaal naar voren brengt; er dient te worden opgemerkt dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert; betrokkene een enveloppe naar voren brengt; er dient te worden opgemerkt dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken; betrokkene een kopie van een krantenartikel voorlegt waarbij betrokkene zijn vrouw aankondigt dat ze bedreigd wordt; betrokkene 2 krantenartikels over collega's en 1 krantenartikel over deserteurs voorlegt; betrokkene met dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene verklaart dat hij zijn vrouw en kinderen niet vrijwillig heeft verlaten en Pakistan ook niet verliet omwille van economische redenen; dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker vroeg op 09.08.2011 opnieuw asiel aan. Zijn aanvraag werd niet in overweging genomen. Dat de reden van de beslissing de volgende is: (...).Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. Verzoeker is afkomstig uit Pakistan. Hij diende te vluchten uit zijn land van herkomst omdat hij bedreigd werd te worden vermoord indien hij de Pakistan Rangers niet zou verlaten. Hij besloot te deserteren en verliet zijn post. Verzoeker vreest dat zijn oversten hem zullen zoeken omwille van zijn desertie waardoor hij opsluiting riskeert bij terugkeer. Daarnaast vallen de terroristen ook zijn gezin lastig en vreest hij bij terugkeer ook hen. Omdat dienst vreemdelingenzaken twijfelde aan de geloofwaardigheid van deze feiten, heeft verzoeker er alles aan gedaan om bewijzen te verzamelen die zijn verklaringen kracht bij zetten. Hij kan immers werkelijk niet terug. Indien hij immers dient terug te keren naar zijn land van herkomst riskeert hij minimum 7 maximum 25 jaar gevangenis omdat hij de Pakistan Rangers verliet. Verzoeker bekwam, na zijn vorige asielaanvragen, volgende nieuwe documenten: (...).Met deze documenten kan verzoeker aantonen dat zijn vrees wel degelijk reëel is. Immers bij bekwam documenten waaruit bleek dat de rangers de politie reeds inschakelden om hem te zoeken en hij bij terugkeer gevangenisstraf zal dienen te ondergaan omdat hij de Rangers verliet. Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

- Dat de brief van zijn advocaat en de klacht van zijn vrouw een gesolliciteerd karakter hebben
- Met het attest van de politie verzoeker niet in staat is een vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève aan te tonen
- Dat aan kopieën van documenten de echtheid ervan niet garanderen
- De enveloppe geen bewijswaarde heeft
- De krantenartikels kunnen het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet aantonen
- Dat het feit dat verzoeker zijn land verliet omwille van problemen en niet omwille van economische redenen geen ander licht werpen op zijn asielrelaas
- Dat verzoeker bij gevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt om zijn aanvraag te staven

Dat verzoeker zich hier niet mee akkoord kan verklaren. Dat op deze wij ze in feite dienst vreemdelingenzaken steeds alle nieuwe documenten van verzoeker kan afwijzen en het onmogelijk wordt gemaakt om opnieuw asiel aan te vragen. Verzoeker heeft geen andere keuze dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen omdat hij nieuwe documenten/elementen heeft die hij in zijn vorige asielaanvraag niet heeft kunnen voorleggen en deze een ander licht werpen op zijn situatie. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Verzoeker meent dat hij wel degelijk nieuwe

gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals in de zin van subsidiaire bescherming die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker heeft zijn nieuwe documenten per post bekomen. Om te bewijzen dat hij deze documenten recent per post bekwam legde hij de originele enveloppe voor waarmee hij deze documenten bekwam. Het is niet ernstig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat de enveloppe geen bewijswaarde heeft. Op deze wijze kan men nooit aantonen dat nieuwe documenten bekomen zijn Post of men mag zijn eigen post niet open doen. Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig en niet de bedoeling van de wetgever geweest. Bovendien is er geen enkele reden om te twifelen waarom deze documenten niet in deze enveloppe zouden gezeten hebben. Hoe kan verzoeker anders bewijzen dat hij deze documenten recent bekwam en na de laatste fase in zijn procedure? Door op deze wijze de bestreden beslissing te motiveren, kan verzoeker nooit aantonen dat hij nieuwe documenten bekwam na de laatste fase van zijn procedure en blijft artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dode letter. Wat kan verzoeker anders nog doen? Verzoeker meent dan voorts dat de bestreden beslissing d.d. 30.08.2011 niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig werd genomen en niet redelijk te verantwoorden is. Verzoeker voegde verscheidene nieuwe documenten bij zijn nieuwe asielaanvraag. Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten te motiveren omtrent volgende stukken, minstens is hieromtrent in de bestreden beslissing niets over terug te vinden, minstens is dit zeer onduidelijk en niet zorgvuldig:

- Document 0891 van de politie
- Document van de rangers aan de politie d.d. 25.02.2011
- Afayar van vriend d.d. 24.12.2010
- Reglement van de rangers

Dat in de brief van de advocaat deze documenten duidelijk werden opgenomen. Dat verzoeker al deze documenten ook heeft neergelegd. Dat echter uit de bestreden beslissing niet of minstens niet duidelijk kan afgeleid worden dat dienst vreemdelingenzaken deze documenten mee heeft beoordeeld bij zijn nieuwe asielaanvraag, minstens dat hieromtrent niets werd gemotiveerd zodat verzoeker dan ook de indruk heeft dat met deze elementen en nieuwe documenten geen rekening werd gehouden zodat de bestreden beslissing dan ook een schending vormt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat om die reden de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is hij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen *“op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*, en dat *“de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”*.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een aantal stukken die zijn neergelegd, met name: *“Document 0891 van de politie, Document van de rangers aan de politie d.d. 25.02.2011, Afayar van vriend d.d. 24.12.2010 en Reglement van de rangers”*.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een *“Afayar van vriend d.d. 24.12.2010”* heeft neergelegd (zie hiervoor het ontvangstbewijs van 14 juni 2011 en punt 37 van de aanvraag).

Aangaande *“Document 0891 van de politie”* wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“betrokkene een attest van de politie voorlegt dat de klacht in behandeling is en dat betrokkene bewijzen moet voorleggen; betrokkene met dergelijk document niet in staat is een vervolging zoals voorzien in de Conventie van Geneve aan te tonen”*. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie komt.

Aangaande *“Document van de rangers aan de politie d.d. 25.02.2011”* wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“een kopie van de Pakistan Rangers alsook een kopie van een proces verbaal naar voren brengt; er dient te worden opgemerkt dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert.”* Verzoeker betwist niet dat hij een kopie neerlegde noch dat de echtheid ervan niet is gegarandeerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze concludeert: *“betrokkene een enveloppe naar voren brengt; er dient te worden opgemerkt dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken.”*

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC